

Tranen van een Feniks

zoektocht naar verbinding

Ema Šindelářová

Inkijkexemplaar

Ema Šindelářová

Tranen
van
een
Feniks

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2021
Copyright © Ema Šindelářová

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Omslag (profiel)foto © Ton de Koning | ProBeeld
Omslag model © Kristýna

Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Illustratie © Eddy | Tattooshop Studio Rook
Redactie Anya van der Gracht | Ambilicious
Hoofdredacteur Inanna van den Berg

ISBN 978-94-93275-01-0 | NUR 402

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tranen
van
een
Feniks

Voorwoord Martin Šimek:

De meeste schrijvers die over de liefde schrijven, hebben geen tijd, durf, om zich zelf aan de liefde te wijden.

Emma Šindelářová is een ervaringsdeskundige. Daarom is ze waarschijnlijk zo laat met schrijven begonnen.

‘Tranen van een Feniks’ zou verplicht moeten zijn voor iedereen die aan het grote werk wil beginnen.

Ik heb door deze Tranen definitief geleerd dat liefde een teamsport is die meestal helaas als individuele sport wordt beoefend.

Of Emma het inmiddels ook door heeft, daar ben ik niet achter gekomen. Ze blijft ondanks haar schat aan ervaringen ontwapenend puur.

Een aanrader, ook voor mijn vrouw en opgroeiende kinderen.

1. Emma

Ze zit rechtop in haar bed en haar hart bonkt. Het is alweer zo ver. Ze werpt een angstige blik opzij. Naast haar ligt iemand te slapen, verborgen onder een donsdeken. Één ding is zeker: het moet een man zijn, want over haar geaardheid bestaan geen twijfels. Voorzichtig kijkt ze over de berg van het donsdeken heen. Een mooi kaal hoofd met intelligente gelaatstrekken dat ook iets van een slapende baby heeft. Ineens weet ze het weer! Haar naam is Emma Šindelářová en de man in haar bed is Bas. Na een aantal keren haar achternaam te hebben veranderd, besloot ze om voortaan haar meisjesnaam te houden. Soms heeft ze van die wijze momenten.

Ze kruipt dichterbij dat slapende mannenlichaam en wacht tot hij wakker wordt. Misschien heeft hij vandaag wel zin om te vrijen, op de vroege ochtenden is de kans het grootst. Voor vrijen kun je haar 's nachts wakker maken. Voor wat anders liever niet, want slapen is ook een hobby.

Slapen is magisch. Je bent er even niet, niet bewust van je lichaam, van je zorgen en je pijn, je bent even nergens. Elke nacht een beetje dood. De dood zelf is ook magisch. Hoe zal het zijn? Misschien is dat een soort slapen, maar dan met veel dromen. Dromen waarin ze vliegt en danst en zingt zonder de valse noten. Dansen zal ze, als ze dood is, ook veel beter dan nu. Ze zal hoge sprongen maken zonder als een baksteen te landen.

Voor de tweede keer die ochtend schrikt ze wakker. Nu van het geluid van de douche en het plotselinge gemis van dat grote, warme mannenlijf dat daarnet nog naast haar lag. Nu staat het onder de warme waterstralen. Er wordt dus niet meer gevreeën. Emma staat met een zucht op en maakt ontbijt klaar. Ze schenkt thee voor zichzelf. Voor hem moet het theewater nog in de waterkoker blijven,

anders koelt het te veel af, zegt hij. Dat hij vervolgens melk uit de koelkast erin giet om de thee minder heet te maken, laat ze voortaan voor wat het is. Waar hij niet open voor staat, is commentaar op zijn gewoontes, en zeker niet 's morgens vroeg. Na drie jaar relatie met hem weet ze dat wel. Zoals ze altijd zegt, iedereen heeft recht op zijn eigen afwijking. Waarschijnlijk is deze gewoonte een van zijn minst ergerlijke afwijkingen. Als je met een zesde relatie bezig bent en je wil het deze keer lang volhouden, moet je kunnen relativiseren. Niet alles wat een mens doet is logisch. Creatieve mensen schijnen allemaal aparte gewoontes te hebben. Iemand die een geweldige 'Moonflower-solo' op zijn gitaar kan spelen, mag best koude melk in zijn thee gieten, vindt Emma.

2. Bas

Het was de gitaar waar ze op viel. Het idee om een partner op internet te zoeken vond ze een beetje raar, maar hoe anders kom je een leuke, vrijgezelle man tegen? Haar werk als klassiek homeopaat was heel eenzaam. Naar de kroeg ging ze niet. Het enige uitje was de wekelijkse repetitie van de muziektheatergroep, waar mannen in de minderheid waren. De mannen die er wel waren vielen in het algemeen niet op vrouwen.

De datingsite voor hoger opgeleiden viel tegen. Misschien kwam het door haar beroep dat ze veel alternatieve en quasi-spirituele mannen aantrok. Emma vond haar beroep helemaal niet zweverig en onder spiritualiteit verstond ze wat anders. De een beweerde na twee mailtjes dat ze elkaars tweelingzielen waren. De ander stelde een tantra workshop voor. Daar had ze geen behoefte aan, evenmin als aan stilteretraites. Die had ze elke dag in haar eigen flat. De foto's van mannen in een Thaise vissersbroek vond ze niet bepaald sexy en het tijdperk van 'rookvrij swingen' was volgens haar allang voorbij. Ze wilde er net mee kappen, maar toen zag ze de foto van Bas: een lange slanke man met een elektrische gitaar. Hij stond ergens op een podium samen met een paar andere vijftigers te rocken. Dat is een leuke vent, dacht ze en stuurde hem een virtuele knipoog. Zo is het begonnen.

Na een paar mailtjes wilden ze elkaars stem horen. Spannend, zo'n eerste telefoongesprek. Stel je voor dat die leuke vent een stem van Marc-Marie Huijbrechts heeft! Dat is dan meteen een afknapper. Stel dat hij haar Oost-Europees accent vervelend vindt ... Al na haar eerste zin reageerde Bas heel spontaan: 'Wat een mooie stem heb je, heerlijk, praat tegen mij!' Emma voelde zich meteen op haar gemak. Ze hadden een gesprek alsof ze elkaar lang kenden. Bas had een mooie mannelijke stem.

Een bariton, dacht Emma meteen.

Bas had ook niet veel spetterende ervaringen via de datingsite.

‘De meeste vrouwen van mijn leeftijd zijn oud,’ zei hij.

Emma lachte er om, maar snapte wat hij bedoelde. Bas was acht jaar ouder, maar zat vol energie, ideeën en plannen. Hij had met zijn vierenvijftigste een jongere uitstraling dan sommige mannen van haar leeftijd.

Na hun eerste ontmoeting was het meteen raak. Ze kregen een vurige relatie. Tweeëneenhalf jaar met veel ups en downs. Hij heeft het drie keer bijna uitgemaakt, zij was drie keer bijna weggelopen. Ze reisden tussen Enschede en Rheden. Elke keer lag haar favoriete bh op de plek waar zij zelf niet was, elke keer vergat hij iets van zichzelf te laten horen. Zij wilde duidelijkheid, hij vrijheid. Zij wilde hem en hij wilde haar, dat zat goed. Ze begrepen elkaar, al hadden ze een verschillende achtergrond. Allebei hadden ze drie kinderen en een aantal relaties achter de rug, die anders waren gelopen dan ze hadden gehoopt. Allebei wilden ze het nog niet opgeven. Daar zaten ze dan, twee overgebleven mensen. Twee twintigers van geest in veel oudere lichamen.

Op een mooie dag in Praag kochten ze twee zilveren ringen met een groene moldaviet en bedachten dat ze dan getrouwd waren. Die avond zei Bas: ‘Nu wij getrouwd zijn, moet je ook bij mij komen wonen, toch?’

3. Eenzaamheid

Ze brengt de meeste dagen alleen door. Bas is aan het werk als goedbetaalde computernerd en ze hebben geen kinderen thuis. Haar praktijk is met haar mee verhuisd, wat betekent dat ze opnieuw moet beginnen. In Enschede had ze enige naamsbekendheid, maar in dit dorpje kent niemand haar. Homeopathie is voor de meeste mensen iets wat je bij de drogist kunt halen, verpakt in kleine potjes met afbeeldingen van bloemetjes en blaadjes. De praktijk loopt niet goed, ze zit veel thuis. Meestal vindt ze dat niet erg. Alleen zijn geeft haar de mogelijkheid na te denken, haar gedachten te ordenen. In de stilte van de dag, met niemand om haar heen, kan ze alles voelen wat er in en om haar heen leeft. Ze zet meestal geen muziek op, zodat ze naar haar innerlijke zender kan luisteren. Die geeft alle nieuws nauwkeurig door. Regelmatig wordt ook het oud nieuws uitgezonden over haar chronische gevoel van eenzaamheid.

Toen ze een meisje was, had ze daar vaak verdriet om. Haar jonge, naïeve geest dacht dat ze de enige was. Dat niemand haar begreep. Nu heeft ze dat geaccepteerd, net zoals mensen hun chronische aandoening leren accepteren. Ze weet nu dat ze alleen is en dat niemand haar begrijpt. Dat het niet realistisch is om te hopen dat iemand je ooit volledig kan begrijpen: je partner, je vrienden, je kinderen, de rest van de wereld. Nee. Ze is intens gelukkig als er een moment van begrip en verbondenheid ontstaat. Met Bas, met een van haar vrienden, met een van haar kinderen, of soms met een vreemde. Dat dit precies is, wat mensen verbindt: ons gevoel van eenzaamheid en het gevoel dat niemand ons begrijpt.